

185. Rybarczyk Leon, 186. Rybczyński Michał, 187. Ryblewski Stanisław, 188. Rydzawski Lucjan, 189. Rzczewski Józef, 190. Sancewicz Stanisław, 191. Serafin Aniela, 192. Sienkiewicz Joanna Anastazja, 193. Sirko Mirosław, 194. Skulimowski Leon, 195. Skwirut Emil, 196. Snowadzki Adam, 197. Sochacki Kazimierz, 198. Stankiewicz Zofia, 199. Starkiewicz Ludomira, 200. Stromiński Kazimierz, 201. Strus Mikołaj, 202. Strykowski Roman, 203. Strzała Józef, 204. Suleja Czesław, 205. Swacha Mieczysław, 206. Świętkowska Janina, 207. Świętnicki Leon, 208. Swierczyńska Maria, 209. Sypetkowski Jerzy, 210. Szafraniec Halina, 211. Szczepański Władysław, 212. Szkudziński Kazimierz, 213. Szymańska Maria, 214. Szymański Tadeusz, 215. Szypowska Maria, 216. Szyślak Zofia, 217. Śliwkowa Kornelia, 218. Teraźniwska Zofia, 219. Tomaszewski Bronisław, 220. Tota Władysław, 221. Tracz Julian, 222. Tuchowski Jan, 223. Turlejski Henryk, 224. Tuszyński Aleksander, 225. Tychowicz Stefania, 226. Tylka Jan, 227. Umińska Wiktoria, 228. Urbańska Eleonora, 229. Warsicki Stanisław, 230. Wasilewski Piotr, 231. Waśkiewicz Maria, 232. Wawrzyniak Helena, 233. Wątróbska Maria, 234. Weselak Michał, 235. Wilczewski Kazimierz, 236. Wilczyński Władysław, 237. Wilk Jan,

238. Wilkosz Bolesław Marian, 239. Wincza Irena, 240. Wiosnowa Halina, 241. Wiszniewska Anna, 242. Wiśniowski Władysław, 243. Wojtas Weronika, 244. Wojtczak Kazimierz, 245. Wołkohoń Olimpia, 246. Wójcik Janina, 247. Wygoda Stanisław, 248. Wysocki Czesław, 249. Zajac Helena, 250. Zajac Joanna, 251. Zapłatoła Aleksandra, 252. Zarzycka Maria, 253. Zawadzka Maria, 254. Zemka Leon, 255. Zmarz Janina, 256. Zwetler Edward, 257. Żebrowska Weronika, 258. Żurakowska Zofia, 259. Zygał Józef, 260. Zachowska Monika.

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

261. Bartczak Wacław, 262. Indyk Antonina, 263. Jakoniuk Mikołaj, 264. Kapka Stanisław, 265. Kika Piotr, 266. Maciaczyk Bolesław, 267. Madejowska Stefania, 268. Małolepszy Eugeniusz, 269. Maślarz Krystyna, 270. Matuszewski Jerzy, 271. Nianko Stanisława, 272. Nowaczewski Feliks, 273. Szymańska Stanisława, 274. Tabisz Józef, 275. Waseńczuk Janina, 276. Ziółkowska Irena.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierul*

1244

Nr 4/427/52.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 lipca 1952 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Kierownika Ministerstwa Hutnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę w wydziałach produkcyjnych hut — odznaczeni zostają:

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Czech Antoni, 2. Ful Paweł, 3. Goj Juliusz, 4. Guzy

Florian, 5. Ibrom Józef, 6. Knapik Paweł, 7. Knopik Jan, 8. Kwaśny Wincenty, 9. Ledwoń Jan, 10. Procel Wilhelm, 11. Prochota Teodor, 12. Serzisko Jan, 13. Signus Piotr, 14. Sklorz Juliusz, 15. Świerc Franciszek, 16. Świerc Jan, 17. Toman Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierul*

1245

ZARZĄDZENIE Nr 199 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 września 1952 r.

w sprawie trybu opracowywania i składania wniosków o uznanie lokali mieszkalnych za mieszkania zakładowe.

Na podstawie § 29 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1952 r. w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych (Dz. U. Nr 29, poz. 196) ustala się następujący tryb postępowania w sprawie wniosków zakładów pracy o przeznaczenie lokali mieszkalnych na mieszkania zakładowe w myśl § 10 tego rozporządzenia:

§ 1. 1. Zakład pracy odpowiadający warunkom wymienionym w § 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia — może wystąpić do swego naczelnego organu nadzoru z wnioskiem o uznanie przez Radę Ministrów za mieszkania zakładowe: lokali mieszkalnych znajdujących się w terenie wyodrębnionych domach i osiedlach związanych z kopalniami, hutami, fabrykami lub innymi zakładami pracy. Wniosek obejmować może wszystkie mieszkania w takich domach lub osiedlach lub też tylko niektóre kategorie tych mieszkań.

2. Zakład pracy może objąć wnioskiem również takie budynki lub kategorie lokali, które nie znajdują się w jego dyspozycji, jeżeli uznanie tych lokali za zakładowe jest niezbędnie potrzebne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania zakładu pracy.

§ 2. Wnioski, o których mowa w § 1, powinny zawierać:

- 1) ogólną charakterystykę obiektów, które mają być przeznaczone na mieszkania zakładowe, dane dotyczące ich położenia, odległości od zakładu pracy oraz innych szczególnych względów uzasadniających wybór i przeznaczenie obiektu na mieszkania zakładowe,
- 2) wyjaśnienia, czy wnioskiem objęte są wszystkie mieszkania znajdujące się w osiedlu lub budynku, czy też tylko niektóre ich kategorie i jakimi względami kierowano się przy ustalaniu tych kategorii,
- 3) wskazanie, czy mieszkania będące przedmiotem wniosku mają charakter mieszkań służbowych, b. mieszkań pracowniczych lub mieszkań z przydziału kwaterek, oraz oznaczenie organu, który lokalami tymi dysponuje,
- 4) stanowisko zakładu pracy w przedmiocie przejęcia zarządu budynków objętych wnioskiem,
- 5) szczegółowe uzasadnienie wniosku, w którym należy między innymi wykazać, jakie korzyści przyniesie za-

kładowi pracy uzyskanie mieszkań zakładowych oraz w jakim stopniu uwzględnienie wniosku rozwiąże potrzeby zakładu, przyczyni się do wzrostu i bezpieczeństwa produkcji oraz do stabilizacji załogi,

- 6) określenie sposobu i środków niezbędnych dla realizacji planu przekwaterowania ze wskazaniem źródeł pokrycia związanych z tym wydatków.

§ 3. Do wniosku należy dołączyć uzgodniony z właściwą wojewódzką komisją lokalową plan przekwaterowania osób zamieszkałych w lokalach, które mają być przeznaczone na mieszkania zakładowe.

§ 4. 1. W planie przekwaterowania należy podać:

- 1) wykaz budynków, które mają być przeznaczone w całości na mieszkania zakładowe, oraz ilość izb w tych budynkach. Jeżeli wnioskiem mają być objęte tylko niektóre kategorie lokali, należy to zaznaczyć, podając ogólną ilość izb znajdujących się w budynku oraz ilość izb objętych wnioskiem,
- 2) ogólną liczbę osób zamieszkałych w lokalach przeznaczonych na zakładowe i ogólną ilość izb przez nie zajmowanych z rozbiciem tych danych na następujące grupy:
 - a) pracowników własnych,
 - b) pracowników innych zakładów pracy, co do których proponuje się pozostawienie ich w mieszkaniach przeznaczonych na zakładowe,
 - c) osób, co do których proponuje się przekwaterowanie pod warunkiem dostarczenia mieszkania zastępczego,
 - d) osób, co do których proponuje się przekwaterowanie bez obowiązku dostarczenia mieszkania zastępczego,
- 3) plan zapewnienia mieszkań zastępczych dla osób uprawnionych do ich otrzymania ze wskazaniem terminu przekwaterowania,
- 4) plan i termin zakwaterowania przez prezydium właściwej rady narodowej osób usuwanych z mieszkań zakładowych bez obowiązku dostarczenia mieszkania zastępczego,
- 5) opinię właściwej wojewódzkiej komisji lokalowej co do celowości wniosku oraz co do możliwości realizacji planu przekwaterowania.

2. Przy ocenie planu przekwaterowania wojewódzkie komisje lokalowe zasięgać będą opinii właściwych wojewódzkich komisji planowania gospodarczego.

§ 5. Z osób nie zatrudnionych w zakładzie można zakwalifikować do pozostania w mieszkaniach zakładowych tylko takich pracowników, którzy w związku z rodzajem funkcji wykonywanych w innych zakładach pracy, związani są z zakładem i zajmują lokal na podstawie prawomocnego przydziału lub innego ważnego tytułu do zamieszkania. Za ważny tytuł uznaje się również sam fakt zameldowania w lokalu przed dniem wejścia w życie zarządzenia. W szczególności należy pozostawić pracowników zakładów usługowych mających swą siedzibę na terenie osiedla, jak: uspołecznione sklepy, jadalnie, warsztaty napraw przedmiotów użytku osobistego, fryzjernerie, pralnie, łaźnie, placówki służby zdrowia, urzędnia kulturalne, socjalne, posterunki Milicji Obywatelskiej i inne.

§ 6. Do kategorii osób przeznaczonych do przekwaterowania pod warunkiem dostarczenia mieszkania zastępczego w związku z uznaniem ich dotychczasowego mieszkania za zakładowe należy zaliczać osoby, które w myśl art. 6 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. z 1950 r. Nr 36, poz. 343) uprawnione byłyby do uzyskania przydziału na mieszkanie, a w miejscowościach, w których obowiązuje publiczna gospodarka lokalami, tylko takie spośród tych osób,

które zajmują lokal na podstawie przydziału bądź zamieszkiwały w nim przed wprowadzeniem w danej miejscowości przepisów o publicznej gospodarce lokalami.

§ 7. Do kategorii osób przeznaczonych do przekwaterowania bez obowiązku dostarczenia mieszkania zastępczego należy zaliczać:

- 1) osoby nie objęte przepisami § 6,
- 2) osoby, którym na mocy przepisów dekretu o publicznej gospodarce lokalami lub powołanego w § 1 rozporządzenia w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych nie przysługuje prawo do mieszkania zastępczego, chociażby nawet odpowiadały one ogólnym warunkom, określonym w § 6. W szczególności odnosi się to do:
 - a) osób, które w związku z rozwiązaniem umowy o pracę utraciły prawo do dalszego zajmowania mieszkania przydzielonego przez pracodawcę, jeżeli rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyn, które zwalniały pracodawcę od obowiązku dostarczenia mieszkania zastępczego,
 - b) osób przyjętych przez pracownika do wspólnego zamieszkania bez pisemnej zgody zakładu pracy dysponującego mieszkaniem, jeżeli osoby te nie należą do członków rodziny pracownika, żyjącej z nim we wspólnym gospodarstwie domowym w rozumieniu § 2 ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia.

§ 8. Mieszkania zastępcze dla osób uprawnionych w myśl § 6 obowiązany jest dostarczyć zakład pracy we własnym zakresie spośród lokali pozostających w jego dyspozycji. W przypadku zaś niedysponowania niezbędnymi na ten cel mieszkaniami zakład obowiązany jest wskazać we wniosku (§ 2) sposób uzyskania mieszkań zastępczych, jak budowa baraków, budowa domów itp., dołączając jednocześnie prowizoryczne kosztorysy

§ 9. 1. Jeżeli plan przekwaterowania przewiduje opróżnienie lokali przez osoby nie uprawnione do otrzymania mieszkań zastępczych (§ 7), zakład pracy obowiązany jest uzyskać stwierdzenie prezydium miejskiej (gminnej) rady narodowej o zakresie możliwości i terminie zakwaterowania tych osób w lokalach, znajdujących się w dyspozycji prezydium bądź w pomieszczeniach prowizorycznych (barakach) i stwierdzenie to dołączyć do wniosku.

2. O ile prezydium miejskiej (gminnej) rady narodowej stwierdzi, że nie ma możliwości zakwaterowania osób przeznaczonych do przekwaterowania bez prawa do mieszkań zastępczych na terenie miasta (gminy) w okresie najbliższych 6 miesięcy, obowiązane jest wskazać w porozumieniu z prezydium właściwej rady narodowej miejscowość na terenie kraju, w której osoby te mogą być zakwaterowane, o ile uprzednio nie uzyskają mieszkania w innej miejscowości według własnego wyboru.

3. Gdyby nie było możliwości zakwaterowania w innej miejscowości osób nie uprawnionych do mieszkania zastępczego, zakład pracy obowiązany jest we wniosku wskazać sposób uzyskania potrzebnych mu na ten cel pomieszczeń, jak budowa baraków itp., dołączając jednocześnie prowizoryczne kosztorysy.

§ 10. Wniosek, o którym mowa w § 1, wraz z planem przekwaterowania i niezbędnymi dokumentami przesyła zakład pracy drogą służbową do właściwego naczelnego organu nadzoru, który opracuje projekt uchwały Rady Ministrów i po uzgodnieniu z Prezesem Rady Ministrów, Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Gospodarki Komunalnej wnieśnie na posiedzenie Rady Ministrów.

§ 11. Projekt uchwały Rady Ministrów powinien obejmować całokształt zagadnień i potrzeb związanych z uznaniem określonych lokali mieszkalnych za mieszkania zakładowe, a zwłaszcza:

- 1) określenie osiedli, budynków bądź kategorii lokali oraz ilości izb mieszkalnych objętych uchwałą,
- 2) postanowienie o przejęciu przez zakład pracy w zarząd budynków, przeznaczonych na mieszkania zakładowe, o ile dotychczas nie są administrowane przez zakład pracy,
- 3) określenie liczby pracowników zakładu pracy, zamieszkałych już w lokalach, które mają być uznane za zakładowe oraz ilość izb dotychczas przez nich zajmowanych,
- 4) określenie kategorii i liczby osób nie zatrudnionych w zakładzie pracy, uprawnionych do dalszego zajmowania mieszkań uznanych za zakładowe, oraz ilości izb przez nie dotychczas zajmowanych,

- 5) określenie kategorii i liczby osób podlegających przekwaterowaniu z mieszkań zakładowych pod warunkiem dostarczenia mieszkań zastępczych, ilości potrzebnych na ten cel izb i sposobu ich uzyskania,
- 6) określenie kategorii i liczby osób podlegających usunięciu z mieszkań uznanych za zakładowe bez obowiązku dostarczenia mieszkań zastępczych oraz sposobu ulokowania tych osób,
- 7) postanowienie o kosztach związanych z realizacją planu przekwaterowania lokatorów z mieszkań uznanych za zakładowe ze wskazaniem źródła pokrycia tych wydatków,
- 8) ustalenie terminów i odpowiedzialności poszczególnych organów administracji państwowej za wykonanie uchwały.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1246

ZARZĄDZENIE Nr 206 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 września 1952 r.

w sprawie delegatur Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii.

Na podstawie art. 8 i 26 dekretu z dnia 24 kwietnia 1952 r. o państwowej służbie geodezyjnej i kartograficznej (Dz. U. Nr 24, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1. Delegatury Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii mają swoje siedziby w miastach wojewódzkich i obejmują zakresem działania obszar jednego województwa. Delegatura w m. st. Warszawie obejmuje m. st. Warszawę i województwo warszawskie, a delegatura m. Łodzi — miasto Łódź i województwo łódzkie.

§ 2. Delegatury wchodzi w skład Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii, a pracownicy delegatur są pracownikami tegoż Urzędu. Kierownika delegatury wyznacza Prezes Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii.

§ 3. 1. Prezes Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Gospodarki Komunalnej wyda wytyczne, według których prezydya wojewódzkich rad narodowych (m. st.

Warszawy i m. Łodzi) przekażą część personelu, lokalu i wyposażenia biurowego wydziałów geodezyjnych, niezbędną dla działalności delegatur.

2. Prezes Centralnego Urzędu Geodezji i Kartografii, na wniosek Ministra Rolnictwa i Ministra Gospodarki Komunalnej, dokona rozdziału sprzętu geodezyjnego, znajdującego się w użytkowaniu wydziałów geodezyjnych prezydów wojewódzkich rad narodowych (m. st. Warszawa i m. Łodzi).

§ 4. Prezydya wojewódzkich rad narodowych ponoszą do końca roku budżetowego 1952 koszty utrzymania delegatur. Koszty utrzymania delegatur w m. st. Warszawie i m. Łodzi ponoszą wspólnie prezydya wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych tych miast.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1247

ZARZĄDZENIE Nr 207 PREZESA RADY MINISTRÓW I PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 3 września 1952 r.

w sprawie obowiązków instruktorów w zakresie szkolenia uczniów szkół przysposobienia zawodowego oraz zasad dodatkowego wynagrodzenia tych instruktorów za szkolenie.

W związku z uchwałą Nr 448 Prezydium Rządu z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia Nr 26 Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 lutego 1952 r. w sprawie obowiązków instruktorów w zakresie szkolenia uczniów zasadniczych szkół zawodowych oraz zasad dodatkowego wynagrodzenia tych instruktorów za szkolenie (Monitor

Polski Nr A-15, poz. 175) stosuje się odpowiednio do obowiązków instruktorów w zakresie szkolenia uczniów szkół przysposobienia zawodowego oraz zasad dodatkowego wynagrodzenia tych instruktorów.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *H. Chełchowski*

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*